

[Justitsministeren.]

kan yde bistand til børne- og ungdomsværnet og i forbindelse hermed også foretage en ransagning.

Der er væsentlig forskel på, om der er tale om en ransagning inden for strafferetsplejens område, eller om der er tale om ransagning uden for strafferetsplejens område, men jeg gentager: i sidste instans må dette spørgsmål, denne fortolkning, afgøres ved domstolene.

Lindholt (FP):

Jeg har læst grundloven. Jeg har læst, at der skal være tale om en særegen undtagelse hjemlet ved lov.

For det første mener jeg, at denne særegne undtagelse skal anvendes med meget større mådehold, end det sker i dag. For det andet fik jeg intet svar fra justitsministeren om, hvorfor i alverden det var nødvendigt overhovedet at begå dette retsbrud, når der ingen var hjemme, og det kunne man vel erkynnde sig om ved at kigge ind ad vinduerne. Så var der ingen grund til at trænge ind i huset.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg må med hensyn til den juridiske side af sagen henholde mig til, hvad jeg sagde før.

Med hensyn til, hvad der faktisk er passeret, sagde jeg, at man ved ankomsten til hjemmet fandt dette uaf låst, og da ingen reagerede på henvendelse — jeg formoder, henvendelsen har været, at man har banket eller ringet på — undersøgte man ejendommen. Man kunne jo ikke vide, om der var nogen til stede i en fjernereliggende del af ejendommen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af **Voigt (FP)** til justitsministeren:

„Med hvilken begrundelse har ministeren nægtet Falek tilladelse til at benytte de meget bedre amerikanske udrykningshorn?“ (Spm. nr. 105).

Skriftlig begrundelse.

I Aktuelt den 22. november i år fremgår det af en artikel, at justitsministeriet har nægtet tilladelse til brug af de amerikanske

horn, til trods for at erfaringen viser, at de nuværende udrykningshorn høres dårligt — specielt af den tungere trafik — især når udrykningskøretøjet kommer bagfra.

Voigt (FP):

Når jeg i mit spørgsmål anfører, at amerikanske horn er bedre, er det ud fra synspunkter, redderne er fremkommet med, og det er og må vel være sådan, at det er dem, vi skal høre, og ikke diverse bilinspektører og rigspolitichefen. Når man vil afvise forsøg og indføre forbud, må det være rimeligt at lytte til de personer, som har forstand på tingene, og i det her stillede spørgsmål må det helt klart være sådan, at det er redderne, der bør spørges.

Ifølge Jyllands Posten den 23. november d.å. venter ministeren nu på en udtalelse fra sundhedsstyrelsen, som skal udtale sig om, hvorvidt udrykningskørsel i det hele taget er nødvendig. Det forekommer mig uhyggeligt og fylder mig med rædsel, at ministeren ikke i stedet har spurgt repræsentanter fra udrykningstjenesten.

Tidligere justitsminister K. Axel Nielsen nedsatte den 26. oktober 1967 et råd, som hedder Rådet for Trafiksikkerhedsforskning, og det er måske ud fra dette råds sammensætning, at ministeren har fundet det rigtigt at spørge sundhedsstyrelsen om råd. Men tænk, selv ikke i et sådant råd har man bedt organisationer for udrykningstjenesten medvirke. Dette er fuldstændig urimeligt.

De danske Redningskorps har i en periode på 5 år, fra 1969-1973, foretaget en meget omfattende analyse af ulykker under udrykning. I denne periode kørte køretøjerne 80 mill. km, og der skete kun 97 ulykker; heri er endda også indregnet småulykkerne, hvor der ikke blev optaget rapport. Kun i 35 tilfælde medførte ulykkerne personskade, hvoraf 14 ramte reddere. Ud fra det og når vi sammenholder med, at ulykkesfrekvensen pr. 100 køretøjer kun var 1,4 pct. for udrykningskøretøjer, hvorimod procenten var 1,9 for privatbiler og erhvervs-vogne, er det altså statistisk set mere sikkert at sidde i en ambulance under udrykning end i en personbil eller hyrevogn.

Lad mig slutte med i denne omgang at spørge ministeren om følgende: hvorfor har ministeren den 9. marts 1973 afvist, at der gøres forsøg med sirener og de så-